

Continuem creixent

text CLUB NATACIÓ BENICARLÓ

Set Clubs de la provincial junt amb el CN Benicarló van disputar el dissabte passat i diumenge 03 i 04 de febrer en la piscina municipal de Castelló (Castalia) la IV jornada de la IX Lliga Territorial G1 i G2, on els jòvens components de l'equip Benicarló van intentar i fins en 13 ocasions van aconseguir estar en els 3 primers llocs de les distintes sèries nadades.

Ja per categories l'equip G2 masculí va presentar un equip de luxe format per Albert Astor, Ferran Marzá, Carlos Fuente, Manuel Montserrat, Jordi Curto, Alberto Añó, Marc Octavio, Pau Paris, Jesús Santana, Francesc Aparicio y José Drago. La intervenció masculina va destacar amb el 1r lloc aconseguit per l'equip de relleus 4 x 100 papallona amb un temps de 6:04.36 (Carlos Fuente, Ferrán Marzá, Manuel Montserrat i Albert Astor). En individual van marcar un fort ritme en l'aigua i així un excel·lent Albert Astor va guanyar el 2n lloc en els 400 m lliures 5:22.60 i 2n lloc en els 200 m estils amb 2:54.69, Ferrán Marzá 3r lloc en els 200 m estils, 3r lloc en els 400 m lliures per a Marc Octavio 6:11.53 i un 3r lloc i crono de 5:35.90 per a Manuel Montserrat en els 400 m lliures. L'equip femení compost per Paula Gil, Lucía Piñana, Blanca del Olmo, Angela Martinez, Claudia Campos, Marina Herrero, Margarida Bueno y María José Drago va complir en les diferents proves. Al merescut 3r lloc aconseguit per l'equip de relleus en els 4 x 100 papallona (Lucía Piñana, Marina Ferrero, Margarida Bueno i Paula Gil), el 3r lloc de Paula Gil en els 400 m

lliures 5:26.72 i 6a en els 200 m estils 3:06.34 van ser els principals èxits en esta jornada.

En la categoria G1 (diumenge 4) l'equip masculí va estar compost per Javier Marzá, Alejandro García, Arnau Fabregat, Vicent Guimera, Albert Grau, Felipe Campos, Ferrán Ibáñez, Julian Jaén, David Valdearcos, Mario Tomás, Juan Diego Ruiz i Josep Ferrer. En individual, el protagonista va ser Julian Jaén amb el 1r lloc en els 50 m papallona 43.04 i el 3r lloc en els 100 m estils. La sort no va ser millor en els relleus amb el 6é i 7é llocs dels 2 equips de relleus masculins en els 4 x 50 m esquena.

El faraònic equip femení va estar compost per Andrea Remolina, Anna Garcia, Gisele Mateu, Noemí Anta, Vanesa Bel, Carla Fresquet, Lara Ferrer, Nicole Mateu, Joana Valles, Mireia Prats, Irene Sorando, Nerea Sorando, Marta Valdearcos, Natalia Domínguez, Sara Simó, Joana Vallés, Carla Fesquet, Anna Añó. En individual el 2n lloc en els 100 m estils 1:41.72 novament va estar a càrrec d'Irene Sorando, seguida molt de prop en la 6t posició per la seua germana Nerea. Un 4t lloc per a Andrea Remolina en els 100 m estils i 5é lloc en els 50 m papallona. Van destacar amb el 2n i 3r lloc les germanes Irene i Nerea Sorando en els 50 m papallona amb uns temps de 46.98 i 47.64 respectivament. I amb una bona actuació en general no van tindre millor sort en els relleus que l'equip masculí i no van superar el 6º-7º-8º lloc per equips en els 4 x 50 m papallona, encara que nadar en l'aigua de la pileta amb 3 equips de relleus ja va ser tot un luxe. Felicitats.

04/02/2007

Número 572 - 9 febrer 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu

de Benicarló

CANVI CLIMÀTIC:
Què fan els ajuntaments?
Què volen els veïns del litoral?

Benicarló

Rosa Millán compleix cent anys carregada de salut i alegria

Decathlon lloga 4.500 m2 al centre comercial de Benicarló

Cap ajuntament del Maestrat pren mesures en el seu urbanisme per pal·liar els efectes futurs del canvi climàtic en el litoral

Vinaròs, Benicarló i Peníscola es troben inclosos en el Pla Integral del Ministeri de Medi ambient de defensa del litoral davant la regressió. Benicarló i Vinaròs apel·len als criteris de Territori i Costes sobre inundabilitat i zona marítim-terrestre respectivament.

text REDACCIÓ

Is ajuntaments costaners de Benicarló, Vinaròs i Peníscola no veuen amb massa preocupació les alertes llançades pel grup d'experts nomenats per l'ONU per a estudiar el canvi climàtic que està en marxa. Les conseqüències són ja sabudes i van de l'escalfament global a l'augment del nivell del mar. No obstant això uns ajuntaments es mostren més preocupats que uns altres en la presa de decisions. De nord a sud Vinaròs i Benicarló pateixen un evident problema de regressió en el seu litoral que afecta a desenes d'habitatges dels seus respectius termes municipals un fet freqüent en tota la costa mediterrània.

Segons van explicar a La Veu, aquest fenomen ha obligat a enderrocar cases i justificat mesures de contenció del litoral. Els principals problemes es troben en la zona sud, a Cala Puntal i en zones puntuals de la costa nord. Per a actuar sobre la zona de domini públic en defensa de les seues propietats immobiliàries els interessats han de comptar amb les

autoritzacions de Costes després de presentar un projecte. Vinaròs, Benicarló i Peníscola es troben inclosos en el Pla Integral del Ministeri de Medi ambient, que estudia les necessitats de defensa del litoral davant la regressió de la línia costanera. El PGOU d'aquesta localitat es va aprovar en 2001. Els de Benicarló i Peníscola es troben en revisió, però els estudis de l'empresa d'urbanisme que redissenya l'urbanisme d'aquestes localitats, l'empresa andalusa Territorio y Ciudad, no analitza aspectes de futur com el canvi climàtic malgrat tot allò previsible, per estudiat, de les seues conseqüències.

Ambdues localitats es troben en la fase de Concert previ de revisió dels seus plans generals. A Benicarló el regidor d'Urbanisme, Utiliano Martínez, va explicar que el pla preveu un augment dels assentaments humans en la costa en una zona amb regressió. "Serà la Conselleria de Territori qui revise la proposta en funció de diferents paràmetres davant els previsibles canvis futurs", va remarcar. Paral·lelament el Consistori veu amb alegria que les indústries amb majors

emissions a l'atmosfera de la localitat, com les químiques Ashland i IFF tramiten la seva IPPC, una certificació relativa a la prevenció i el control integral de la contaminació, a la qual una directiva europea obliga a presentar a unes 4.000 empreses en total a Espanya. IFF la obtindrà d'una manera imminent. Les empreses estan obligades a prevenir i limitar per llei les seues emissions contaminants a l'aigua, a l'aire i al sòl de forma integral. Els centres industrials afectats tindran de termini d'adaptació fins a l'octubre de 2007. La certificació obliga a mesures correctores. També a Benicarló, una important indústria cimentera d'Alcanar recull la biomassa generada en la localitat a partir de restes de poda com contraprestació al seu excés d'emissions de monòxid de carboni (CO) i complir així amb el Tractat de Kyoto. Edificis públics han col·locat plaques solars fotovoltaïques per a reduir el consum de gasoli en l'escalfament d'aigua i els vehicles de neteja funcionen ja amb biodièsel. Per la seua banda Peníscola no opina que siga el

Benicarló Juvenil, 2 - C.D. Almassora, 2

text GREGORIO SEGARRA CALVET

Just repartiment de punts entre el Benicarló i l'Almassora, un dels gallets de la categoria, que va venir disposat a no anar-se de buit i ho va aconseguir. El partit va tenir una primera part entretinguda, jugada de poder a poder que va acabar amb avantatge mínim dels locals i una segona per a oblidar, en la qual els de La Plana van remuntar per dues vegades el marcador advers. Cano, de jugada personal, va avançar als locals a la mitja hora de joc i ja en la 2ª meitat, un autogol de Didac en una desafortunada intervenció, va propiciar la primera igualada. Un gol de Guindi, de penal, en el 75' va tornar a posar en franquícia als d'Àngel Portilla, però una fallada defensiva en cadena dels rojillos mancant sis minuts per a la conclusió va permetre l'empat que fet i fet seria definitiu. Els últims minuts van resultar patètics, amb "tangana", invasió de camp per part d'aficionats visitants i agressió al col·legiat Alarcón Calzado inclosa. El col·legiat vinarosenc no va voler suspendre el partit com hagués estat aconsellable i al final va haver rosari d'expulsions i espectacle

lamentable en el túnel de vestidors

El Benicarló ONDA URBANA assaboreix la victòria davant el Barça i prepara el xoc de lliga davant el Caixa Segòvia

El conjunt benicarlano assaboreix aquests dies la tercera victòria consecutiva de la segona volta, després d'imposar-se el dissabte al FC Barcelona Senseit per 3-0. A pesar del bon moment que es viu en l'entitat, es toca de peus en el sou perquè encara queda molta competició. El conjunt que dirigeix el tècnic valencià Eduardo García "Miki" ha sumat nou punts en les tres primeres jornades de la segona volta, tres punts més que en la primera volta.

Els caduferos han tornat a la competició "molt motivats", segons paraules de l'entrenador benicarlano, que considera que "quan els jugadors posen actitud i les coses es fan bé, els resultats surten. En els últims partits davant Celta de Vigo i Barça s'ha demostrat". I és que els del Baix Maestrat tenen ja 28

punts, dos més que al finalitzar la fase regular de la temporada passada, però són realistes. A pesar que l'objectiu d'aquesta temporada, que és la salvació, és gairebé un fet, no els importa tenir aspiracions més altes. El capità de l'equip, Vadillo, assegura que "com més aviat fem els punts que ens permetran salvar-nos matemàticament, amb més tranquil·litat podrem afrontar la resta de partits de la segona volta". Respecte a estar en les places de privilegi al finalitzar la fase regular, Vadillo creï que "en el que cal pensar és a sumar punts cada jornada, i ja es veurà el que succeeix al finalitzar la competició".

Amb les idees clares, els de Miki han començat a preparar el pròxim partit de lliga davant el Caixa Segòvia, un xoc important per als dos equips, ja que tenen els mateixos punts en la classificació i un dels dos es distanciarà de l'altre en la taula. El partit es jugarà davant les càmeres de La2 de TVE en el pavelló Pedro Delgado de Segòvia a les 16 hores.

UN PUNT AL SAC

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Q Com no podia ser d'una altra manera, diumenge passat es va verificar el partit corresponent a no sé quina jornada de la regional preferent entre els equips del Benicaló i el Vilafamés. El resultat final va ser d'empat a un, marcador que es podria considerar just després d'haver vist el que va anar passant per la gespa artificial al llarg dels noranta minuts que va durar l'espectacle. No vaig comptar els espectadors, però em sembla que hi havia més gent que altres diumenges, sense passar-se'n. El gol de l'empat dels nostres el va marcar Xavi, l'internacional andorrà, d'un bon tret des de la vora de l'àrea que jo vaig veure amb una claredat meridiana. Ja no sé si ningú va fer res més, però recordo que a la segona part el CDB va tenir algunes oportunitats clares de gol, a l'igual que els del poble de la pedra i el museu. Caldich va aturar un penal i poc després es va lesionar i va entrar al seu lloc el juvenil Castañeda, que va demostrar molt bones qualitats. Les alineacions dels equips no me les sé, ni les he mirat a cap diari. A l'àrbitre tampoc no me'n recordo com li deien, així que el meu intent de fer una crònica estàndard com les que fan els professionals de la informació, ha esdevingut en un altre estrepitós fracàs. Ja veu, estimat lector, jo no aprofito ni per a fer una convencional crònica de futbol perquè la mandra s'apodera del meu ànim. Què em costaria tots els diumenges agafar un boli i copiar l'alineació que posen a unes pissarres que hi ha al costat del vestidor de l'àrbitre? La cosa encara és més greu perquè als papers que reparteix Palanques a

l'entrada del camp hi ha un espai per apuntar-les.

Ara ja no sé què fer. S'han esgotat les idees i la resta de la pantalla de l'ordinador em diu que no serè capaç d'omplir-la. Clar, si jo treballara a un altre mitjà local diria que el fill del meu director volia saber on era Ronaldinho perquè son pare, per tal de convèncer-lo, li havia dit que el vorien. Si jo tinguera una mica de dignitat i vergonya no ompliria aquestes línies dient que el meu amic Gregorio va arribar gairebé mitja hora tard perquè havia anat a un tiberi on el vi li va semblar molt bo. Parlant amb la canallesca em vaig enterar que Xoco havia dit que si al camp de futbol li posaven el nom de Pitxi ell se'n deixaria i se'n aniria cap a casa, que a vore què havia fet Pitxi més que ell. No sé si amb això Xoco volia insinuar que el camp havia de portar el seu nom. Realment no entenc res. Cada dia entenc menys a un entrenador que és capaç de tindre a un jugador quaranta-quatre minuts escalfant per la banda per a fer-lo jugar només un minut, com tampoc no entenc els criteris per a triar banqueta, encara que la decisió por ser difícil tenint en

compte que el Municipal de la Carxofa té actualment un total de sis banquetes. Tampoc no entenc els canvis en les posicions dels jugadors, fent-los jugar contra natura a llocs on no s'hi troben. Ja se sap que els experiments s'han de fer amb gasosa, i tenint en compte que segons diu Gregorio cinc equips ens jugarem quatre places de descens, la cosa hauria d'anar una mica més seriosa.

Diumenge vinent a partir de les cinc de la tarde, el CDB jugarà el seu partit davant el Benicàssim, que ocupa un dels cinc primers llocs a la classificació i ens treu aproximadament uns quinze punts d'avantatge. Voldria dir que la victòria és possible, però vist el que he vist, la cosa pinta prou magra per a l'equip de Xoco. Espero no haver de patir com altres anys i poc a poc anar remuntant posicions fins assolir un lloc més tranquil per tal d'evitar el descens de categoria.

Ara ja he acabat aquesta crònica convencional i avorrida. Espero que el tirà em faça fora i que vosté, pacient lector, siga capaç de comprendre la meua situació sociolaboral.

“Els principals problemes es troben en la zona sud, a Cala Puntal i en zones puntuals de la costa nord.”

ve de la p gina anterior

moment de parlar de prendre mesures referents a això “perquè el canvi climàtic serà a llarg termini”.

El quart informe a València

A aquest informe del grup d'experts de treball i de l'IPCC (el qual es dedica a la física del clima) li seguiran en els pròxims mesos els dels grups II i III, orientats als impactes i els efectes socioeconòmics, respectivament. Tota la informació s'aglutinarà en la síntesi final del Quart Informe d'Avaluació (AR4), que es presentarà el pròxim novembre a València.

Recuperar la ZM-T

La ministra Cristina Carbona ha contestat aquesta mateixa setmana a una pregunta del Senador del PP Juanjo Ortiz que volia conèixer què pensa fer el govern central amb els centenars de vivendes de Castelló incloses en la zona marítime-terrestre. En la resposta es va dir que el ministeri de Medi Ambient respectarà el termini temporal de l'any 2018, per a aquelles edificacions construïdes en el litoral dins del domini públic marítime-terrestre de la província de Castelló que compten amb concessions administratives. El principal objectiu del seu departament «és la recuperació total del domini públic, tal i como marca la vigent Llei de Costes». La ministra va anunciar que, en qualsevol cas, el seu departament «no prendrà cap decisió sobre aquestes edificacions fins que estiga acabat l'informe tècnic sobre l'estat de les zones de risc en el litoral que està realitzant la Direcció General de Costes».

L'Associació de Riu, Surrac i Aiguaoliva demana a Costes que acomplisca la Llei i recupere els terrenys perduts

El portaveu de l'associació de Riu, Surrac i Aiguaoliva, Manolo Roca, va denunciar la falta de sintonia entre l'equip de govern i l'associació a l'hora d'anar de la ma a les institucions per tal de defensar la urbanització del litoral d'aquestes partides. Segons va denunciar el portaveu veïnal, “es van anar a fer gestions a la Conselleria i no ens van avisar per anar amb el nostre advocat tal i com vam quedar. Van fer gestions a Costes i tampoc vam anar. Voldríem que nosaltres, tècnics i polítics treballarem conjuntament perquè Benicarló s'ho mereix perquè el futur turístic passa per això d'acord amb la Llei de Costes i totes les lleis”.

Roca també va denunciar que s'ha despertat entre la gent molta preocupació i nerviosisme ja que molts van obtenir permisos en l'anomenada “Ciudad Jardín semiintensiva” on eren necessaris 400 metres de superfície per poder construir una vivenda. “Ara parlen d'un període de transició de 30 anys que contempla la Llei de Costes. No sabem quin volum o xalet els quedarà. Potser serà una caseta per al gos i si és pequinès millor, perquè si és llop no cabrà”, va afegir.

Els representants veïnals van recordar que en els darrers anys el litoral s'ha endut 200.000 metres quadrats de terra “que volem que es recupere” i va recordar que la Llei de Costes diu que correspon a l'administració protegir el litoral, un fet que ha incomplert. A més recorden que l'Ordre Ministerial 29/5/69 destaca la colada del litoral que naixia a Peníscola i acabava a Aiguaoliva i que ha desaparegut. “Els veïns volem que Escuder la reclame i tot el pés de la Llei per a Costes també. Existeixen sentències del Suprem en aquest sentit i Costes ha incomplert la seua pròpia llei”. En opinió d'aquesta entitat veïnal aquest fet és un greuge per als benicarlandos i van apostar per una solució com la dels Terrers a Benicàssim on s'han fet espigons. Roca va lloar la voluntat de compromís del PP local i la reivindicació que van fer el passat dia 17 de gener a la Conselleria d'Infraestructures de la solució d'emergència per al litoral benicarlando. “En qualsevol actuació ha de ser prèvia la protecció del litoral amb espigons. Com a Benicàssim, que ha quedat molt be. Però sembla que els benicarlanditos no arribem a la regeneració quan paguem els mateixos impostos que a Benicàssim. Es veu que allà tenen xalets tocant a la mar destacats polítics de la província de Castelló”, va concloure.

AVE: TREN, MITE I ARGUMENT POLÍTIC (1)

Sens dubte, l'AVE, el tren d'alta velocitat, serà una basa important a les properes eleccions municipals i autonòmiques de maig. Especialment a les comarques de Castelló perquè es concretarà definitivament el traçat València – Castelló, i es

decidirà quin tipus de connexió ferroviària s'establirà entre la capital de la Plana i Tarragona. Els alcaldes de les capitals de província de l'arc mediterrani –d'Almeria a Tarragona, excepte els edils socialistes de Girona i Barcelona- es van reunir a Castelló el passat 17 de gener per instar als governs autonòmics i central a defensar davant la Unió Europea (UE)

l'execució d'un AVE i d'un corredor ferroviari mediterrani. Plasmaren els seus acords en l'anomenada "Declaració de Castelló". L'AVE s'assimila a modernitat, a símbol del segle XXI. Aquesta màxima és assumida tant per la Generalitat com pel govern central, la discussió es planteja en els terminis de l'execució o en la concreció del recorregut. Però, partits i sindicats d'esquerra, grups ecologistes i diverses plataformes cíviques no comparteixen aquesta visió amb el lema "Tren Si, AVE No". Analitzarem les característiques de l'AVE i la seva implantació a l'estat.

Segons la Directiva 96/48/CE sobre el sistema ferroviari de 1996, les línies d'alta velocitat (LAV) són les especialment construïdes i que admeten velocitats iguals o superiors a 250 km/h i també les condicionades per a 200 km/h. Així, un tren d'alta velocitat (TAV) pot anar des de 200 km/h fins a 350 km/h. La denominació AVE –alta velocitat espanyola- és el nom comercial de l'empresa RENFE per la secció d'alta velocitat. Actualment, a l'estat, hi ha en servei línies específiques per a TAV (Sevilla - Madrid-Saragossa – Lleida –Tarragona) i també de les condicionades com la Benicàssim – Vandellòs. L'expressió Velocitat Alta s'ha volgut aplicar a aquestes línies condicionades on no s'assoleixen els 250 km/h i denominar LAV sols a les construïdes específicament, però, cal assenyalar que la legislació no fa aquesta distinció. L'Euromed que circula d'Alacant a Barcelona és un TAV, de fet les seves màquines són del mateix model que les de l'AVE Sevilla – Madrid. Quan els polítics o els mitjans de comunicació parlen de l'AVE, a què s'estan referint? Ho fan a una línia d'ample internacional per on circularan exclusivament trens de passatgers que podran arribar a 350 km/h. Evidentment, la legislació comunitària no defineix així les LAV.

Els TAV són trens que poden assolir velocitats més altes que les normals, superiors a 200 km/h per la UE. Les altes velocitats s'aconsegueixen amb millores tècniques –noves locomotores més potents amb disseny aerodinàmic, senyalització electrònica en cabina...- vies específiques – traçat rectilini amb corbes de radi ampli, pendent inferior a 2%, amb tanques...- i canvis organitzatius –menys parades i ús exclusiu de les vies pels TAV. Els primers van ser els trens-bala del Japó als anys seixanta. A l'any 1981, s'obrí la

línia del TGV (Train de Grand Vitesse) París – Lyon reservada sols per viatgers. En l'actualitat, és l'estat espanyol on més quilòmetres de LAV estan en construcció de tota Europa.

Al segle XIX, quan es construí la xarxa ferroviària estatal s'optà per un ample de via de 1,668 m, compartit amb Portugal (ample ibèric), front el més estès a l'Europa continental de 1,435 m. En aquella època les vies eren de diversos amplexos - a Gran Bretanya, 2 m- i no es pensava massa en la integració europea. Tècnicament, s'ha solucionat la diferència amb trens d'eix mòbil com els Talgo i les plataformes intercanviadores com les d'Hendaia o Portbou.

Els promotors dels TAV han volgut presentar-lo com quelcom diferent del ferrocarril, quasi com un híbrid de l'avió i el tren. En Josep Borrell, ex-ministre d'Obres Públiques socialista, el definia com "un avió que vola baix". El nom d'AVE voldria destacar aquest aspecte i la seva integració amb la natura. Els polítics han afavorit la mitificació o simbolisme dels TAV. Francisco Camps afirmà que l'AVE no és una infraestructura sinó "una manera d'entendre la Comunitat".

S'afirma que l'AVE –TAV exclusiu per passatger, ample internacional, via nova i a 350 km/h de velocitat- farà que més gent agafi el tren i deixi l'avió o la carretera. Es pren com exemple l'AVE Madrid Sevilla que ha assolit els cinc milions d'usuaris. Molts d'ells són nous viatgers, altres abans anaven en avió. En canvi, molts dels usuaris dels Intercitys o Talgos que circulaven entre Sevilla i Madrid, ara fan eixos viatges en autobús per la supressió d'aquests serveis i l'alt preu de l'AVE. Hi ha gent que es pregunta si l'AVE és un tren per a executius o per a senyorets. Les LAV de nova construcció són línies molt cares que detrauen gran part dels fons públics que s'haurien d'emprar en el manteniment i modernització de la xarxa ferroviària, especialment dels serveis de rodalies, els més utilitzats pels ciutadans.

Els polítics i lobbys econòmics de les diverses autonomies exigeixen AVE de "veritat" encara que sigui a costa del tren convencional, el més emprat per la ciutadania. L'enlluernament de l'AVE tapa la degradació i desballestament de la xarxa ferroviària convencional.

El caso de Sevilla es aleccionador: la construcción de la nueva línea ha permitido a una pequeña parte de la población, la que antes utilizaba el avión para sus desplazamientos a la Capital del Reino, pasar al AVE a menor precio y ganando 'glamour'. Mientras tanto, otra parte de la población, la que antes viajaba en tren (Intercity, TALGO) entre Sevilla y Madrid, se ha tenido que pasar del tren al autobús, al haberse suprimido los trenes tradicionales, y haber subido enormemente el precio del viaje en AVE o nada. Ésta es una de las claves del supuesto éxito del AVE de Sevilla, tal como nos han vendido desde

Derrota del Construccions Malloms a la pista de l'Azuliber l'Alcora (87-71)

text CBB

Azuliber l'Alcora, 87: Beltrán (23), Edo (3), E. Ferrer (2), Coloma (10) i Traver (21) -cinc inicial-. També van jugar: Negre (19), N. Ferrer (6), Gasch, Pitarch, García y Díaz (2). 19 faltes personals, sense eliminats.

Construccions Malloms, 71: Guillermo Bascuñana, Rubén Cervera (3), David Martínez (10), José Félix García (8) i Carlos Miravet (4) -cinc inicial-. També van jugar: Edu Centelles (8), Diego Montes, Rubén Ruiz (22), Félix Rosenbach (12) i Enrique Cherta (4). 22 faltes personals, sense eliminats.

Parcials: 25-21, 16-16, 19-15 i 27-19.

Àrbitres: A. Blanco i F. Serra.

Derrota del Construccions Malloms de Manolo Llorach a la pista de l'Azuliber l'Alcora (87-71) en un partit que es va decidir a la segona part, quan l'equip sènior del CB Benicarló no va poder seguir el ritme anotador del conjunt local.

Els locals van estar especialment encertats en atac i van anotar fins a deu triples. Entre Vicent Beltran, Jorge Traver i Fernando Negre van sumar 63 dels 87 punts de l'Azuliber l'Alcora. A més, la seua defensa zonal va anul·lar els atacs del Construccions Malloms. Rubén Ruiz va ser el màxim encistellador (22 punts) dels benicarló, que van trobar a faltar a Kiko Royo, baixa per malaltia. Finalment Rubén

Cervera, que va ser expulsat al partit contra el Giso Sedaví, va poder jugar ja que la Federació Valenciana (FBCV) encara està estudiant el recurs que va presentar el CB Benicarló.

Ara, el Construccions Malloms rebrà diumenge (18.30 hores) el Cibo Lliria a Benicarló. A la primera volta, els valencians es van imposar per 71-56 i actualment sumen una victòria més que els benicarló, que ocupen la sisena posició a la classificació de Primera Autonòmica.

El CB Benicarló Grupo Poblet Júnior A de Salvador Signes, tot i evidenciar una milloria en el joc, va caure a la pista del difícil Aigües de Calp (74-51). Ara els benicarló, que han encetat una de les parts més difícils del calendari, rebran diumenge el potent Cibo Lliria. Tampoc van anar millor les coses en categoria Preferent, on el CB Benicarló Grupo Poblet Júnior B de Javi Comes va perdre (75-43) amb el Cristaleria Ferrer de l'Alcora.

En Iniciació al Rendiment, dues victòries per als equips benicarló. El CB Benicarló Grupo Poblet Cadet A de Sergio Oms va superar l'EDM Paterna El Armelar (63-48) i el CB Benicarló Grupo Poblet Infantil A de Carlos Martínez, per la seua part, va guanyar l'AB Benicense (58-41).

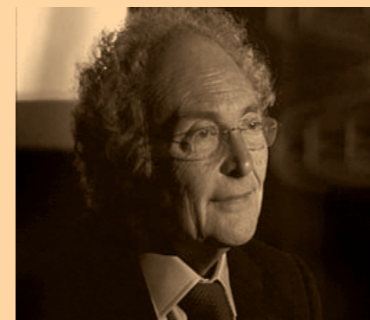
En Nivell Promoció, el CB Benicarló Grupo Poblet Cadet B de Jorge Lara, que tenia importants baixes, no va poder amb el CB Burriana (68-39).

FILANT LA XARXA

<http://www.eduardpunset.es/blog/>

Si no sou capaços d'aguantar fins a les tantes del matí per vore el programa d'aquest particular divulgador científic, en el seu blog trobareu també molts dels temes que tracta en televisió. És ciència.

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

diumenge 11 de febrer a les 12 h.
a la Plaça Sant Bartomeu

UNIM LES NOSTRES MANS PER FORMAR

II KILOMETRE SOLIDARI

divendres 9 de febrer
VIGILIA I SOPAR DE LA FAM
Colegio Nuestra Señora de la Consolación
a les 21:00 h.

dissabte 10 de febrer
XARRADA-COL·LOQUI
a càrrec de la vicepresidenta
d'Ocasha-Cristianos con el Sur
Montserrat Rodríguez Ortiz
saló d'actes Caixa Benicarló
a les 19:00 h

SABES LEER, ELLOS NO.
PODEMOS CAMBIARLO.

MansUnides

CLUB HANDBOL INDRET BENICARLÓ

text REDACCIÓ

INFANTIL MASCULÍ
CBM PUERTO SAGUNTO -35
CH INDRET BENICARLÓ – 6

Desplaçament molt complicat el que ens va tocar jugar aquest cap de setmana. L'equip del Port és un equip molt més experimentat. A pesar d'això, l'equip no li va perdre mai la cara al partit.

En la primera part es va intentar controlar al rival amb una defensa individual i presionant a tot el camp. Això ens va permetre recuperar pilotes i fer contracolps que, malauradament parava el porter.

La segona part va seguir amb la mateixa tònica, però poc a poc el cansament i la veterania dels de casa van anant fent que el resultat fora cada cop més ampli.

Per l'Indret van jugar: Iñaki en la porteria, David, Marc, Adrià, Pablo, José, Aitor, Ivan, Carlos i Joan.

INFANTIL FEMENÍ
CH GRUPO PEINADO BENICARLÓ – 17
IES VALL D'ALBA– 6

Primer partit de la segona volta. Les benicarlandes segueixen tal com habien acabat la primera volta, amb victòria.

La primera part va estar molt igualada, de tal forma que es va arribar al descans amb un ajustat 6 a 3.

En la segona part, les nostres representants van demostrar que són superiors i van anar distanciant-se en el marcador. Al final, victòria del Grupo Peinado. La propera setmana juguem en casa de l'Onda, que va guanyar al BM Almassora.

Pel Benicarló van jugar: Jennifer (2), Vanessa (3), Tifani, Anna (4), Iris, Rodríguez (1), Wafa i Rosa Mari (7).

FUNDACIÓ D'HANDBOL
PORTS-BAIX MAESTRAT
JUVENIL FEMENÍ
CH ORBITA G. PEINADO BAIX MAESTRAT – 7
CB TORRENT – 24

Segon partit jugat en casa per l'equip comarcal, aquesta volta en Benicarló.

Derrota sense comentaris davant d'un molt bon equip i molt més experimentat. Ja sabíem que el partit anava a ser molt complicat.

Durant la primera part es va intentar aguantar el joc i la velocitat de les valencianes, cosa que és va aconseguir parcialment tant en atac com en defensa. Després d'un temps mort demanat en el minut 10, la nostra defensa tradicional, la 6:0, va començar a ser

molt més agressiva, la qual cosa ens va permetre controlar el seu atac. Però el nostre atac seguia sent massa estàtic. Encara i així es va arribar al descans amb un esperançador 5 a 10.

En el descans es van donar les instruccions adients per intentar retallar aquesta distancia, ja que el joc vist en els primers 30 minuts ens duia a pensar en una possible remontada.

La segona part va començar, però, a l'inrevés de com s'havia previst i amb ràpids contracolps, el Torrent ens va endosar un 0-4 de parcial que va acabar per descentrar-nos. D'ací fins al final, ja va ser un intent de controlar el resultat.

Per part del Baix Maestrat van jugar Laura en la porteria, Olga (1), Alicia (5), Irene, Jessica (1), Arantxa, Aroa, Núria, Cristina, Rosa Mari i Alexandra (4).

ve de la p gina anterior

RENFE, pero que constituye una enorme falacia. Por el contrario, hay que calificar dicho proyecto como un inmenso fracaso. Pero si esto se hubiera reconocido, no se habría producido el efecto envidia que justifica el gigantesco gasto en hormigón impulsado desde el ministerio.

Hace unos pocos años, el suplemento dominical de un diario titulaba un artículo: «El tren que nos cambiará la vida», y presentaba una serie de casos de personas que se estaban beneficiando con la existencia de la nueva línea. Algunos de los casos se referían, sin embargo, a los trenes secundarios que han puesto para aprovechar un poco la línea faraónica construida en el 92. No suele explicarse que, de los seis millones de viajeros que estadísticamente utilizan la línea de Sevilla, más de la mitad no van en el AVE propiamente dicho. Ni tampoco viajan entre Madrid y Sevilla. En realidad van en los TALGO que siguen ruta por las vías normales (gracias a su ancho de ejes variable) hasta Cádiz, Huelva y Málaga, así como en los llamados lanzadera, una especie de cercanías de lujo, que están transformando Ciudad Real y Puertollano en suburbios de Madrid.

Los casos presentados eran modélicos, y abarcaban todas las necesidades y clases sociales. En primer lugar, teníamos el caso del médico que acaparaba dos trabajos, y gracias al AVE podía estar operando por la mañana en Madrid, en una clínica privada, mientras que por la tarde acudía a su trabajo habitual, en una clínica pública de Sevilla. El AVE, por tanto, permite el pluriempleo, o visto de otra manera, el subempleo de los jóvenes profesionales. El AVE, por otra parte, facilitaba la vida personal, ya que a nuestro pluriempleado le sobraba tiempo para ir al gimnasio y salir de copas con su novia.

El siguiente caso, era el del ejecutivo de publicidad que se había comprado una casa enorme en Ciudad Real (por una fracción de lo que le costaría una equivalente en Madrid), y viajaba cada día a trabajar a la capital. Al volver tenía tiempo para jugar con los amigos (al pádel, por supuesto) y hasta para pasar unos momentos con su familia. Eso sí, una nota ecológica: iba al tren en bicicleta. El caso más escandaloso, que pretendía dar la nota emotiva, era el del niño sordomudo de Sevilla que gracias al AVE iba a Madrid a la logopeda. Aparentemente, es normal que en el siglo XXI la cuarta ciudad (en habitantes) de España, y capital de la autonomía más poblada, no disponga de logopeda especializado. Otro caso, más bien anecdótico, trataba de unos estudiantes de

música de Puertollano que podían ir al Conservatorio de Córdoba por la mañana y ensayar en la banda de su pueblo por la noche. Como les sobraba tiempo, podían ir de tapas. Unos albañiles daban la nota popular. Porque el AVE no es sólo para ricos. Éstos eran obreros especializados, residentes en Puertollano, que aprovechaban el fuerte tirón de la construcción, para ir a trabajar a Madrid. El abono mensual les costaba 60.000 pesetas, pero así podían llegar a cobrar 400.000 en Madrid.

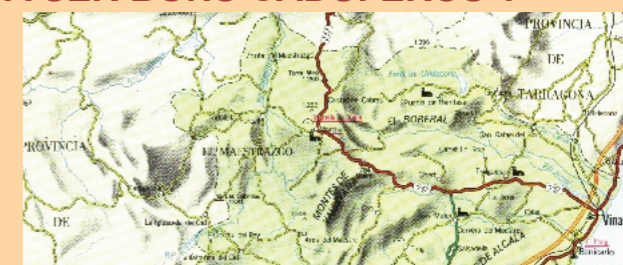
Por otra parte, se reconocía que el AVE había aumentado el número de viajes de turismo y de negocios a Sevilla, sin incrementar en cambio las pernoctas. Con el AVE se puede volver a dormir a casa... con lo que no hace falta dormir en los hoteles de la ciudad de destino, ni mantener oficina en la ciudad de provincias. Eso sí, se ha producido un efecto de generación de viajes inducidos: es decir, que no se habrían producido de no existir el AVE. Hasta el 32 por ciento de los viajeros no necesitaban viajar, y que ahora se suben al AVE... por ejemplo para ir de copas. ¿Es el AVE el tren de los señoritos, o es el tren de los negocios? Impudicamente, se alude en las campañas de imagen a la posibilidad de ir a Madrid a ver El Prado y volver en el día. O quedarse de copas en Sevilla, y volver a casa en el primer tren de la madrugada (por supuesto, no a trabajar).

Pere Bausà

QUE MOS CAL SABER PER A SER BONS CADUFEROS ?

Dels 26000 habitants que té actualment Benicarló, 5600 són estrangers. Saps de quantes nacionalitats?

- A – 30
- B – 40
- C – 50
- D – 60

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 571

text EL LECTOR

També li parlaré de Fitur. Mire, a Madrid diuen isidros als paletos que acudeixen a la capital a veure món i es deixen prendre el pèl pel primer vivalet que li surt al davant. A "La ciudad no es para mí", aquella pel·lícula de l'inoblidable Paco Martínez Soria, apaeria el cateto amb boina i jaca de pana armat amb una cistella de la qual sobresortia el cap d'una gallina que portava com a present per als seus fills de la villa y corte. A la fira aqueixa del turisme internacional, tots els provincians de les Espanyes senceres van a ofrenar el bo i millor de les seues terres als eixerits madrilenys. Cal ser ben pagés per pensar-se que, és un dir, amb uns senyors disfressats amb un trajo pretesament regional i unes senyoretetes amb unes faldetes i una peineta i un pentinat símil Dama d'Elx, és un dir també, repartint a tort i a dret carxofes i merxandatge en general, el nostre poble s'omplirà de turistes tot l'any. No som només nosaltres, compte. Em fa l'efecte que el Fitur aqueix és un veritable monument a la rusticitat, a la dessubstància i al desfici amb què pares, mares i descendència en general de la nostra pàtria ens volen convèncer que fem una gran inversió. És curiós, senyora Garcia, com se'ls ompli a tots la boca parlant de turisme de qualitat. Turisme de qualitat! Ja n'estic fart del turisme de qualitat. Una perquè quan vaig pel món miro de comprar-me, per exemple, els bitllets d'avió a companyies de baix cost i em miro i remiro els preus d'hotels i apartaments; jo no sóc un turista de qualitat i crec, sincerament, que també tinc dret a la vida. I l'altra és perquè amb les platges tan netes, els humils preus

d'apartaments superatapits i les possibilitats d'oci i culturals tan importants que podem oferir, què volem? Benvingut siga aquest turisme d'espardenya, para-sol, xiquets, sogra i utilitari perquè fins ara és el que n'ha fet rics a més de dos i ha permés espigolar alguna cosa a més de quatre. Si algú pretenia una costa menys massificada, ho havia d'haver pensat abans, abans de construir tots els macroblocs i totes les macroubanitzacions. En resum, que per a qui ens pot vindre a visitar no cal anar a tants de fiturs ni tantes solfes i no cal tantes farteres obligades —a veure si se'ns dispararà l'àcid úric—, ni fer tant de viatge. Amb el que tenim anem que xutem. Si volem vendre'ns, el millor aparador ha de ser la qualitat de l'oferta. En fi, mire vosté si sóc ignorant, veritat? Per cert, permetam l'avinentesa per oferir-me voluntari per anar a promocionar el que siga l'any que ve a Madrid, pagant qui siga, és clar.

Ja mato el tema, no és preocele, però la instantània aqueixa en què apareix el senyor Fabra amb un fons que evoca l'oblidat camp de golf de la Tossa, és d'enguany? No, veritat? Es deu tractar d'una facècia del maquetador per fer-nos riure a tots. El que passa és que a mi m'ha posat l'ai al cor, què vol que li diga? I encara, abusant del tot, una pregunteta més: la publicitat

aqueixa que apareix a la pàgina dos en què diu "Vine a la Comunitat Valenciana al pavelló 5 de Fitur", l'ha pagada algú?

Canvio. Veig que li han donat una panissola al regidor Ferrer perquè no els ha tingut presents a l'hora de fer la repartidora de la publicitat de la festa de la carxofa. No es preocupen, senyora Garcia, això no ve més que a demostrar que vostés, com Spain, continuen sent diferents i que han passat de ser només un mitjà minoritari a ser-ne un de minoritari i minoritzat. Tenen vostés el mateix futur que la nostra llengua, no es preocupen, estan condemnats a la desaparició. Quan arribe el moment, em fotré un pollastre.

Per avui ja n'hi ha prou. M'ha encantat el còmic de Burriel perquè reflecteix clarament el que jo penso. Jo, que com li dic sóc un turista de poca o mala o fins i tot nul·la qualitat no em veig amb cor d'emportar-me la família sencera a degustar cap dels menús de la carxofa sense passar prèviament pel banc a sol·licitar un préstec. Molt assenyades, en la línia habitual, les declaracions del senyor Coll a l'entrevista; em semblen però agosarades les opinions que deixa caure en els seus Tocs i vares, la lenta agonia dels ametlers de Cucarella qui l'està vivint és només la nostra cultura i la nostra llengua. Ah, i me n'alegro que haja tornat Aleix Castellnou, que ja em ensava que ens havia oblidat. I molt graciós Pere Tàpies i molt rigorós l'univers faller. I Robes, tira, talla que talla.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

La foto de Fabra no és una espifiada, veritat?, és una broma, no?

Tarda al circ

text JOSEP IGUAL

El senyor Raluy és un home sobri, fins i tot quan ja porta enfarinat el rostre per a la funció de torn. Un rostre on s'endevina una llarga i treballada biografia de rodmons tranquil. La tarda ha aixecat una brisa reviscoladora al solar on el Circ Raluy ha plantat els seus saborosos carretons antics, la majoria restaurats amb cura amatent, que testimonien tantes generacions de relleus en la continuïtat efervescent de l'espectacle.

El Raluy no empra animals exòtics en el seu espectacle. La representació d'aquesta temporada (2006/2007) es fonamenta en la proximitat dels artistes, amb un fil conductor recosit amb esquetxos blancs que els clowns sembren a la pista mitjana, envoltada de càlides butaques de vellut grana. Una flaire de Comedia dell'arte plana per l'atmosfera familiar de la proposta.

Els Svenci, acròbates hongaresos en la gronxadora, obren l'espectacle. D'incontestable audàcia atlètica, resulten un xic freds en la relació amb el públic. Però el trapezista Chisthlope apuixa la temperatura i sobrevola els capets. No notem, però, cap angeologia berlinesa que el festege. Tot i ser posats en la societat, diuen, del risc, aquest risc olímpic enlluerna la parròquia. La música en directe, amb algun collage pre-enregistrat, és delicada sense caure en dramatismes ni sensibleries forçades i resta al servei del ritme de la funció.

En el cos central de l'espectacle, l'hereva de la carpa centenària, Lluïsa Raluy fa equilibris sense deixar d'obrir la finestra a la màgia. En acabar, la seua germana, la Rosa, ens aromatitza de sàndal oriental (quantes coses li debem a l'Orient!) unes acrobàcies i malabars amb monocicles de diverses alçaries i dificultats que hagueren dilatat l'esmolada retina picassiana a cor què vols.

A l'intermedi prenem la fresca. Ens posen al braç una lleona de tres mesos per fer-nos una foto. Sense cap èpica, però, de l'halitosi del lleó hemingwayana amb la tendresa directa i perplexa dels cadells. Paguem el retrat i comprem crispetes i uns refrescs. S'ha de col·laborar tot el que pugua a mantenir aquest temple ambulat. La segona part torna a combinar gimnàstica i lírica sense exageracions. Els clowns Joan i Lluïset es donen rèpliques mudes i eficients, universals, o empen

Quadern Ondulant

una llengua transfronterera per presentar l'àlgebra dels jocs de lògica com unes endevinalles per als menuts. En la fosca de la graderia potser seguim buscant els rastres d'aquell xiquet que diuen que vam ser. Runes daurades per la imaginació de la memòria, que afegeix pintura a les dades eixutes. La imaginació i la memòria no seran duess cares del mateix dau?

Quan acaba la funció el senyor Raluy, després de saludar amb tota la companyia un a un tots els espectadors, encara amb la cara enfarinada, ens explica que la família artística renova regularment els seus números i els acorden amb els dels contractats. Molts gran artistes de l'Europa de l'est han trobat refugi a can Raluy, un circ de distància curta, sense efectes especials ni aditius de ressó televisiu. Amb cinc generacions del darrer exponent del circ tradicional, que reposa la pols dels camins i assaja nous números a la riba de l'Ebre. Tota una reparadora referència de bon gust i l'emoció suscitada amb delicats detalls poètics, eternals.

Hem passat una tarda deliciosa. A la polaroid, la lleoneta fa ulls de son, i nosaltres els d'una lleu melangia que no ha trobat encara les paraules per agrair un espectacle tan autèntic i sense tributs a la banalitat de l'allau audiovisual. Si us visita, no deixeu d'acudir a la crida a mitja veu de gran Circ Raluy. Les autenticitats van tan escasses...

EL VALOR DE LES PARAULES (I 3)

Fronteres

text JOAN HERAS

Sovint es parla sobre l'oportunitat o la falsedat del llenguatge políticament correcte. Aquesta qüestió ha omplert –i segueix i probablement seguirà- omplint pàgines de diaris, capítols de llibres, tertúlies radiofòniques i suposo que ja un grapat de tesis doctorals. Potser és un tema que ja produeix cert cansament però no per això deixa de ser un element molt representatiu de la nostra societat, del nostre llenguatge que parla de com som. I és que tots plegats, més enllà de consideracions teòriques o discussions de sobretaula, ens trobem en un determinat moment en la disjuntiva de fer servir unes paraules més o menys políticament correctes. Si volem parlar del conjunt de persones que viuen a Benicarló, què direm: els benicarlantos a seques, en genèric, o farem servir la fórmula més políticament correcte de benicarlantos i benicarlantes? Perquè és, sens dubte, en la determinació del gènere - encara que no exclusivament, és clar- allà on la discussió sobre les paraules ha pres una força especial. Pensem en fórmules ben sabudes: "companys i companyes", "pares i mares", "els i les alumnes", etc

És una evidència indiscutible - tal i com hem apuntat en altres capítols d'aquesta sèrie de consideracions sobre el valor de les paraules- que les paraules que fem servir i com les fem servir són una expressió directa de la nostra manera de viure, de ser, de pensar. Ningú discutirà que les fórmules genèriques en masculí no són res més que l'expressió palpable de segles i segles de patriarcalisme. Només cal buscar en les paraules –fer-ne una arqueologia elemental- per prendre consciència que són una manifestació d'una manera d'entendre "allò masculí" i "allò femení" amb una clara predominància del primer sobre el segon. Fins aquí tothom hi està d'acord. El problema sorgeix en l'opció a prendre per a corregir el sexisme evident que impregna el nostre parlar. Què hem de fer? Em sembla que no és massa reduccionista considerar que es plategen dos camins per afrontar aquesta qüestió: per una banda, hi ha qui defensa la idea que no hem de perdre el temps en implementar fórmules artificials que només serveixen per donar una aparença, un maquillatge, de superació de la discriminació de gènere i ens hem de dedicar a transformar les condicions socials que permeteran, d'una forma reflexa, anar modificant el valor de les paraules en una direcció no sexista; per altra banda, hi ha qui considera que, sense menysvalorar l'opció abans proposada, cal fer l'esforç de modificar les fórmules i d'adoptar ja un llenguatge no sexista per tal d'anar canviant les mentalitats. No estem massa lluny dels elements bàsics del debat clàssic en la sociologia entre Marx i Weber sobre l'explicació dels fonaments del sistema capitalista aplicats aquí al nostre tema: per a Marx, aquest sistema és el resultat d'un procés de conflictes d'interessos econòmics que es

produeixen en l'estructura o base de la societat –i que generen una ideologia, unes creences, com a acte reflex -, mentre que Weber considerava que l'esperit protestant –una ètica del treball estricta- explica en bona part les característiques del capitalisme i en fonamenta les raons del seu triomf com a sistema econòmic dominant. En poques paraules: els canvis estructurals comporten de manera reflexa canvis en la manera de pensar –en el nostre cas, de parlar- o, contràriament, els canvis ideològics i de valors són un motor important per modificar la base, els fonaments més sòlids, d'una societat.

Probablement la solució la trobem a mig camí, tal i com ens recomana un "terme mig" d'Aristòtil o com demana una societat postmoderna com la nostra en què l'absolutesa no sembla que sigui massa viable: una mica de cada. Sembla clar que no té sentit, més enllà de discursos buits i purament formals, enrocar-se en utilitzar unes fórmules forçades que fan el discurs espès. Però potser tampoc cal esperar que canviïn les condicions socials de manera substancial perquè podem esperar asseguts i haver de retallar-nos moltes vegades la barba fins que en veiem algun canvi. Prendre consciència que el llenguatge que fem servir no és neutre, que té connotacions ideològiques, ja és un primer pas. I intentar buscar fórmules genèriques que realment no siguin excloents i que, alhora, no siguin massa enfardegades, també em sembla una bona manera d'anar forçant la necessitat de canvis. Penso, per exemple, en la utilització de paraules com "alumnat", "ciutadania", "gènere humà". Potser fent ús de mots d'aquestes característiques anem refermant la necessitat de crear un llenguatge que no sigui excloent. Tot això, és clar, sense perdre de vista que no ens podem quedar només aquí, que efectivament cal remoure els obstacles i els prejudicis que continuen perpetuant uns valors i unes condicions socials que aprofundeixen en la desigualtat d'oportunitats de les dones respecte els homes.

Si apliquem aquesta discussió a altres paraules que fem servir per designar col·lectius com ara les persones que vénen d'altres indrets o les persones amb discapacitat, per exemple, ens adonarem que no és gens inútil intentar canviar certes designacions perquè ajuden a modificar certes mirades sobre realitats a voltes desconegudes. Ara bé, també ens adonarem que amb això no n'hi ha prou, que cal afrontar amb radicalitat i seriositat la transformació de les estructures socials bàsiques per poder avançar cap a una societat en què les paraules parlin d'una realitat molt més justa, respectuosa, integradora i diversa alhora.

Rosa Millán va celebrar els seus 100 anys amb tota la família

text JORDI MAURA

Rosa Millán va celebrar el passat divendres el seu primer centenari acompanyada de tota la seua família, els seus tres fills, dos d'ells ja jubilats, els seus sis néts i el seu besnet. Va assegurar que el

secret per a arribar als 100 anys està "en menjar de tot". Malgrat haver treballat dur "de dia i de nit" en un comerç tèxtil tota la seua vida ara agraeix estar tan ben cuidada. Les anàlisis mèdiques diuen que està perfecta per dins i per fora, pel que està preparada per a viure "fins que Déu vulga".

LA CARXOFA SOCARRADA 2007

text MONTSE TRIAS

Este és el nou premi que propose servidora per a la propera Festa de la Carxofa: "La Carxofa Socarrada", un premi per al Regidor o Regidora benicarlanto/a que hagi malversat més quantitat de diners de les arques municipals en publicitat partidista no reciclable (posem per cas, el llibret d'enguany amb les receptes de la carxofa, en el que hi podem vore fins a 21 fotografies! de Regidors en actiu...).

I socarrada es quedà servidora, quan a la Regidoria d'Agricultura la informaren del "mòdic" preu del sopar de gala: 63 euros el cobert!!! Com a ciutadana pregunto quina quantitat dels nostres impostos foren invertits en pagar els sopars dels de la Casa Gran, acompanyants i del Sr. Ministre. I com a néta i besnéta de llauradors, voldria fer pública la meua enhorabona i homenatjar a la família Senar-Caldés, perquè sé de la duresa de treballar i viure de la terra, i em pareix un gran encert, que es reconegui l'esforç d'eixos benicarlantos: avui en dia ser llaurador/a a Benicarló és qüestió de lluita i supervivència... Només cal vore per on passarà la nova carretera, sense contemplacions, xafant carxofes, o la restricció d'aigua pel rec que prepara el Ministeri, o la incapacitat de les administracions i d'alguns polítics per

establir un preu mínim que garantisca els guanys dels llauradors... Servisquen eixes ratlles per encoratjar i solidaritzar-me amb els agricultors i agricultores, i que sàpiguen que no estan a soles.

Que Benicarló ha de créixer i desenvolupar-se urbanística i turísticament, això no ho qüestiona ningú amb dos dits de seny, però eixe futur ha de ser respectuós amb el nostre entorn natural i amb els que ja vivim ací: com a ciutadana sempre estaré treballant per a que la veu del poble es pugui escoltar i es tinga en compte.

Tot plegat em recorda les paraules de l'Ovidi Montllor en una cançó de ja fa 30 anys:

'De manars i garrotades.
Ja n'estem fins dalt del cap.(...)
Ens volem manifestar.
Ja n'estem fins dalt del cap.'

FLASH DENÚNCIA

Hi ha bar que s'ha trobat un pàrking gratuït en espai públic i peatonal. El problema ve quan es fa de nit, es prenen unes copes de més, no hi ha control d'alcoholèmia, i quan ve la matinada hi ha qui no veu ni les faroles. No volem dir que els propietaris d'aquests vehicles han tombat la farola, però ella tota sola no ha s'ha inclinat.

Després, els actes incívics d'uns pocs els hem de pagar entre tots. Quan ens entrarà al cap que el material públic val diners?

Eroski obrirà a l'estiu a Benicarló el seu primer supermercat en la província després d'ampliar l'actual Caprabo

text JORDI MAURA

Ha adquirit a Floirac l'espai que ocupa Caprabo i l'ampliarà fins als 6.000 metres quadrats de botiga. Decathlon, Springfield i Benetton adquireixen l'ampliació prevista que s'inaugurarà al març.

La cooperativa basca Eroski obrirà a l'estiu el seu primer supermercat a la província de Castelló després de l'acord arribat amb la propietària dels terrenys, la firma catalana Floirac, mitjançant el qual ampliarà d'una manera considerable l'actual supermercat. Així la sala de venda passarà dels actuals 2.500 metres quadrats de sala de venda a 8.000. D'altra banda l'ampliació del complex, que es va posposar de desembre fins al canvi de temporada primavera-estiu a finals de març, comptarà amb firmes com Springfield, Women's Secret o Benetton. A més Decathlon obrirà amb un recinte de 4.500 metres quadrats. Aquesta empresa de productes esportius compta actualment amb una botiga oberta en el Parc Comercial Ciutat del Transport de Castelló de 1800 metres quadrats, que serà ampliada fins als 8000. La situació va normalitzant-se en aquest complex afectat per la manca d'uns accessos adequats des de l'actual

N-340. Així el projecte definitiu ha estat ja presentat i compte amb el consens dels ajuntaments de Benicarló i Peníscola i el Ministeri de Foment, que donarà celeritat a la seua tramitació. El Ple municipal de Benicarló aprovarà en la sessió d'aquest mes el projecte, que serà enviat a Carreteres i permetrà la tramitació de llicències.

EL FALLERO (I)

Així, com sona. Ni més ni menys. Hem de considerar que el fallero és l'eix sobre el qual gira tot allò que, en el seu conjunt, anomenem "la nostra falla". De la mateixa manera que una casa ha de tindre uns bons solaments, la falla necessita un puntal fort i potent que la pugua sustentar. Aquesta estructura descansa sobre els falleros. Òbviament, sense falleros ho hi ha falla. El fallero és l'ànima de la falla, en representa el fons espiritual. El fallero és el motor de la falla, força que mou tota la maquinària fallera. El fallero és l'energia, l'aliment que sustenta la falla. El fallero és la via sobre la que circula el tren de les coses ben fetes. El fallero és l'afany de superació, la feina incansable i la satisfacció de veure's al lloc més alt.

Anem a tractar alguns detalls sobre aquesta figura fallera.

El fallero naix o es fa?

Sense cap mena de dubte el fallero naix. La prova més evident la trobem en els parts, on la comare diu a la mare allò de: "Enhorabona, ha tingut vosté un fallero". Però també es pot donar el cas que algú que no conega les falles, vingut de fora, s'integre dins d'una comissió i treballe com el que més. Queda clar que aquest va nèixer fallero, però encara no se n'havia assabentat. Per sort, el destí l'ha portat al lloc i moment adequats. De fet, quan un faller "d'adopció" coneix el món de les falles, s'adapta sense dificultats, com si tota la vida ho hagués fet.

Qui pot ser fallero?

En principi pot ser fallero qualsevol home que ho vulga ser. Però cal tenir en compte que els falleros són d'una pasta especial, no són com els altres homes. Potser seria exagerat qualificar-los de superhomes, però no excessiu. Es podrien enumerar algunes característiques mínimes a les quals se'n podrien afegir algunes més, que podrien ser: amor irrefrenable per les falles, absoluta confiança i desimboltura en la manipulació d'artefactes pirotècnics, caràcter obert i emprenedor, capacitat de treball en la justa mesura i, fonamentalment, veritable esperit faller. Aquesta darrera característica és la més important sobre la qual se

sustenten totes les altres.

Quines funcions específiques pot tindre un fallero?

Com ja s'ha dit, el fallero ho és tot a la falla, pot ocupar qualsevol càrrec d'importància, des de president fins a encarregat d'apagar les llums o comprar els mocadors per a la nit de la cremà. Ha de quedar clar que un fallero no acceptarà mai càrrecs honorífics ni de florero, coses reservades a les dones i que tractarem en un proper lliurament. Les comissions falleres han d'estar compostes en la seua totalitat per falleros, encara que es pot acceptar en un moment concret la presència d'alguna dona per a resoldre alguna cosa específica. Les reunions de la falla són

la major manifestació de la comunitat fallera, cresol de voluntats i posada en comú d'opinions i punts de vista. En aquestes trobades setmanals és on es respira amb més intensitat la germanor fallera i l'esperit suprem de l'essència de les falles.

Com ha de desfilir un fallero?

En primer lloc, el fallero ha de tenir una important dosi de galanteria i cavallerositat. Quan haja d'acompanyar una fallera o alguna padrina o dama de la falla, li cedirà el braç que ella desitge per tal que es trobe ben còmoda. En aquest cas, desfilirà

ben ert, treient pit i amb la cara una mica inclinada cap amunt, amb la mirada orgullosa i perduda en l'horitzó. Si l'acompanyant vol conversa, s'ha de parlar de la falla, de la molta feina que fan els falleros, de com ha anat el muntatge de la falla, de quines figures li han agradat més i per què, del veredict del jurat o del tema general de la falla i la seua explicació. Els temes relacionats amb la família, vida local i altres particulars es deixaran de banda. Els falleros que no acompanyen femella han d'anar a la part del darrere, xarrant amistosament, rient sense reprimir-se i fumant puros. Fins i tot poden seguir el ritme de la música d'una manera elegant i discreta, però evident. No cal que vagen en ordre ni en fila, perquè donaria una imatge que no té res a veure amb el món de les falles. El fallero és autònom dins de la desfilada, tot el contrari que les falleres.

PRECAMPANYA

Tocs i Vares

text VICENT COLL

La política municipal baixa revoltada. Sembla ser que l'ex-regidora d'agricultura encara no li perdona al BLOC haver-la relegat de les seues funcions d'edil titular. No acaba d'acostumar-se al noble art d'exercir d'oposició. I d'ahí ve tot. No cal pegar-li més voltes. Tot i que es difícil assumir la crueltat de la política, en la qual avui ests tu, però demà ja vorem...comencen a eixir determinades connotacions poc habituades amb l'alternança política.

Potser que el PP local hauria d'estar-ne una mica més tranquil amb els resultats d'eixa enquesta que els donen 12 regidors i al BLOC escassament 1. No entenc perquè l'ex-regidora d'agricultura i turisme dedica tanta energia contra un regidor que en la propera legislatura ja no hi serà al consistori.

Es comprensible, per altra banda, que a les altures del calendari pre-electoral en que estem cadascú jugue de la manera que millor sap. Per això s'aboquen molts recursos en desqualificar l'adversari amb mitges veritat, quan no son mentides senceres. Eixe és el joc polític, no convé deixar-ho de banda. Un altre dels aspectes que cal considerar es l'habilitat dels possibles candidats, i candidates, per mantenir la seua condició en l'elaboració de les properes candidatures. Es ahí on l'ex-regidora d'agricultura juga fort, per assegurar-se un dels 12 llocs segurs d'eixida, ja que amb els aires de renovació que han promès les autoritats locals del PP podria perillar-li la continuïtat com a càrrec públic.

Per desgràcia anem a assistir a una pre-campanya carregada d'artilleria, en principi lleugera, que anirà assolint unes característiques més destructives en la mesura que ens aproparem al darrer diumenge de maig. No son, al cap i a la fi les maneres que exporta el PP de Madrid a les províncies i ciutats: mal rotllo. Així anem la mar de bé.

Una empresa Australiana tria Benicarló com nom per a batejar unes sabates

text JORDI MAURA

El nom de Benicarló va pel terra de mig món des que l'empresa australiana Royal Elastics va decidir batejar així a un dels seus models més impactants. L'empresa va néixer en l'any 1996 i des de llavors no ha fet més que vendre sabatilles i sabates que foren innovadors i elàstics. Dos dissenyadors australians observadors de tendències van constatar que per a anar bé vestit no eren necessaris cordons, per això van dissenyar tota una col·lecció de calçat de màxima qualitat, per a homes i dones i diferents col·leccions que han triomfat per tot el món amb impactants colors, formes i un curiós ús de materials.

La sola evita rrelliscades i confereix seguretat i confort a qui calça aquests models. D'aquí l'èxit de l'empresa, que aposta per campanyes de promoció amb autobusos en el carrer o festes en les discoteques. Cap model utilitza els cordons com ho fan la majoria de sabates. Fins i tot alguns arriben a imitar-los. El nom de Benicarló ja va ser utilitzat per l'empresa DDB, present en 96 països i responsable de les campanyes de l'ONCE. El nom de Benicarló va ser utilitzada en el seu spot de l'Ombrel·la "" ("estará en Sevilla o estará en Benicarló"). Els creatius van manifestar en aquella ocasió que van triar aquesta

localitat per la sonoritat del vocable i per ser una població costanera on perfectament podria estar l'ombrel·la que es va dur el vent. Per cert, adquirir el model Benicarló costa en línia uns 80 dòlars a la web de Royal Elastics.

REFLEXIONS AL VOLTANT DE LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA

text GRISELA SOTO PERSONAT

Encara que el concepte de ciutadà es remunta a l'antiguitat, l'aplicació de mecanismes pràctics de participació ciutadana en la gestió d'allò públic i la instal·lació d'aquest concepte en la consciència col·lectiva són part de les innovacions recents en les relacions entre l'estat (o l'administració en els seus diferents nivells) i la societat.

Prenent com a base la cita del text constitucional que diu que "correspon als poders públics facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social", pareix evident la importància de la participació dels ciutadans/es en la vida pública, una participació que hauria de ser facilitada i promoguda pels poders públics. Però la realitat respecte a la participació ciutadana planteja una paradoxa, ja que malgrat que són nombroses les referències a aquesta en els mitjans de comunicació o els discursos polítics (fins que l'han buidada de contingut), gairebé no s'han desenvolupat des de les administracions els mecanismes i suports materials per fer-la efectiva.

La participació ciutadana implica ser partícip de..., és a dir, rebre prestacions o disposar de serveis. Remet al consens i a la dissolució de conflictes. D'altra banda, també fa referència a prendre part de..., és a dir, a la capacitat col·lectiva per promoure iniciatives de dinamització de la vida social. Remetent des d'aquesta perspectiva a una qüestió de justícia.

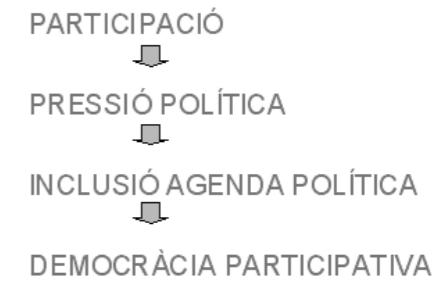
És important destacar que la participació ciutadana no és fruit de la casualitat ni de la bona voluntat, sinó d'estructures de caràcter polític i social que la possibiliten, la delimiten i la gestionen; d'agents competents amb habilitats i competències per planificar, organitzar els processos i els moments de la intervenció, escoltar, motivar, ser creatius i fer de mediadors; finalment, d'un equip que assumeixi funcions de coordinació, integració de propostes, presa de decisions i representació.

Els processos coordinats i articulats de participació permeten la generació de masses crítiques que realitzen major pressió per aconseguir un canvi en les regles del joc existents. Només fent un ús ple dels nostres drets i sent responsables en els processos de participació podem ser generadors/es de canvis a gran escala, amb responsabilitat, compromesos cap al llarg termini i tenint una visió global i interdependent que siga la guia del nostre comportament.

Cercle virtuós de la Participació Ciutadana

El model comença centrant-se en la participació atenent a dos elements al mateix temps; d'una banda, la participació en sí mateixa com a base de l'acció i, d'altra, el motor que la impulsa, la civilitat, la cooperació amb els altres per realitzar una empresa comú. Així s'evidencia un bucle molt clar que comença amb: A major civilitat, major participació (la qual depèn en gran mesura de la quantitat d'informació que

ROL DE LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA EN L'ENFORTIMENT DE LA SOCIETAT CIVIL

disposa l'individu). A major participació, major pressió política, la qual genera una gran repercussió i una major recerca o consecució de polítiques adequades a través de la inclusió d'aquestes en l'agenda política, fomentant d'aquesta manera la democràcia participativa, la qual retroalimenta a la societat en incidir directament de nou en el grau de civilitat. D'aquesta forma es nodreix aquest cercle virtuós, reflectint la importància del ple ús dels drets adquirits i potenciant majors índexs de responsabilitat individual i col·lectiva.

Bé, tota aquesta lògica es donaria i seria positiva per la societat sempre que la participació es plantejara des d'uns principis o valors. No totes les formes de participació condueixen a la civilitat o la democràcia ni tampoc el fet de participar en activitats públiques suposen una certa ètica. És a dir, no és suficient treballar en qualsevol cosa ni de qualsevol mode per a dir que es treballa en favor de la societat. Per això és precis subratllar que la participació ciutadana no podria donar-se sense una quota d'això que anomenem consciència social, és a dir, allò que mou la voluntat individual de prendre part en una tasca col·lectiva en l'entorn en que es viu. Aquesta consciència implica valors com l'ètica, que reuneix tant els valors individuals que fan possible la iniciativa personal per a participar i els valors col·lectius que fan possible la vida civilitzada en societat; la tolerància, és a dir, el reconeixement de les diferències, de la diversitat de costums i formes de vida, perquè participar suposa, en moltes ocasions, negociar i renunciar a una porció de les aspiracions pròpies per aconseguir quallar una acció col·lectiva. La solidaritat, perquè cap govern pot oferir solidaritat a la ciutadania, això és una cosa que ha de nàixer de la societat, de la convivència entre els ciutadans/es. Finalment, la justícia, que hauria de ser l'objectiu de tota participació.

Així, i per acabar, només em resta emplaçar-vos a analitzar detalladament les properes accions emmarcades dins la participació ciutadana de les que tingueu notícia, tenint en compte els valors que aquestes impliquen, l'origen (sempre haurien de ser de baix a dalt, és a dir, haurien de sortir de la ciutadania i ser facilitades i reforçades pel poder, i no a l'inrevés) i si realment estan fomentant l'enfortiment de la societat civil dins d'un concepte de justícia col·lectiva, com a objectiu últim de la participació.

Discrepàncies costaneres

El canvi climàtic, la nova llei de costes, el nou PGOU i els veïns afectats semblen tenir punts de vista diferents en referència a com protegir o adequar la nostra costa. Interessos enfrontats o, contraposats, seria millor dit, deixen a les clares que el problema de la regeneració de la costa nord i, la seua edificabilitat, no van precisament de la ma.

El Pla Integral del Ministeri de Medi ambient, que estudia les necessitats de defensa del litoral davant la regressió de la línia costanera sembla no tenir el seu contrapès en el nou PGOU que està elaborant l'empresa, Territorio y Ciudad, pel fet que no analitza aspectes de futur com el canvi climàtic malgrat tot allò previsible, per estudiat, de les seues conseqüències.

La ministra Cristina Carbona va dir que el ministeri de Medi Ambient respectarà el termini temporal de l'any 2018, per a aquelles edificacions construïdes en el litoral dins del domini públic marí-terrestre de la província de Castelló que compten amb concessions administratives però, què passarà amb aquelles que no la tenen? Què passarà amb la gran quantitat d'edificacions il·legals que existeixen al nostre territori i que és veuen afectades per la Llei de Costes?

Aquestes preguntes són les que ara és plantegen molts del veïns afectats que veuen amb por tota aquesta incertesa que, fins i tot, ha obligat a enderrocar cases i justificat mesures de contenció del litoral. Segons paraules del portaveu de l'associació de Riu,

572

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Surrac i Aiguaoliva, Manolo Roca, no existeix sintonia entre l'equip de govern i l'associació, cosa que ha despertat entre la gent molta preocupació i nerviosisme pel fet que molts van obtenir permisos en l'anomenada "Ciudad Jardín semiintensiva" on eren necessaris 400 metres de superfície i ara es parla d'un període de transició de 30 anys que contempla la Llei de Costes.

Les divergències estan servides, i ara els veïns li reclamen a Escuder que pressionen a l'administració central perquè recupere els 200.000 metres quadrats de litoral desaparegut des de fa més de trenta anys i a més que fique en marxa solucions com els espigons de Benicassim, que diuen "han quedat molt bé".

Contràriament al que passa amb el PSOE, es desfan en lloances al PP local pel seu compromís de suport davant la

Conselleria d'infraestructures.

No sé sap com acabarà la història però, sí podem albirar que, tenint en compte que estem a quatre dies de les eleccions locals, el mercadeig urbanístic pot ser una bona basa per aconseguir vots. Desgraciadament, el mercadeig, no sembla ser la millor solució per les problemàtiques ambientals que pateix el nostre municipi i que, ara per ara, sembla que continuen sense incorporar-se al nostre PGOU, futur. Encara estem a temps, independentment del xivarri que facen els interessos particulars. Els nostres fills i filles ens ho agrairan.

Carxofa: unes carxofes ben tendretes per a tots els xiquetes i xiquetes que han participat en el concurs de contes Xavier Arín, i més encara per als guanyadors. Començar a escriure, en aquest món de la imatge, és molt important i més si el tema és sobre la pau o els problemes ambientals del planeta que sabem que està prou malament.

Panissola: una panissola ben resseca per al regidor de cultura JL Guzman. Hi ha que tenir barra! Es va desviure en lloances a l'Associació Cultural Alambor però ell s'ha carregat els premis literaris Alambor. A l'acte hi érem molts socis que pensàvem: no volem paraules, volem fets. Es curiós que un que es diu que defensa el valencià es carregue uns premis amb la solvència, al menys fora del poble, dels Alambor.

ACTIVITATS al SETRILL

Divendres, 9 de febrer a les 20h

Cicle Divendres literaris d'Alambor. Presentació del llibre La tempestuosa mar blava. Una aproximació als conflictes de la Mediterrània de Ramon Usall, premi d'Assaig Abu Bakr de l'Ajuntament de Tortosa. A càrrec de l'autor i de Josep Manel San Abdon.

Dissabte, 10 de febrer a les 19.30h

Cicle: El SETRILL I LA PARAULA. Comentaris sobre pintura contemporània i societat per Fernando Peiró Coronado. Presentació a càrrec de Josep Espiell.

Divendres, 16 de febrer a les 20h

Cicle Divendres literaris d'Alambor. Presentació del llibre Poemes escollits (1987-2007) de Josep Igual. Intervindran Carles Lluch i l'autor.

La confraria de Sant Antoni Abat, està fent un arxiu fotogràfic de la Festa.

Per al qual agraim la màxima col·laboració. Ens podeu fer arribar les vostres fotografies al correu:

santantoni@santantonibenicarlo.com,

O posar-vos en contacte en qualsevol membre de la junta o al mòbil 629 050 253

El web de l'Ajuntament de Benicarló

El web www.ajuntamentdebenicarlo.org, en funcionament des d'octubre de 2000, i presentat en societat el maig de 2001, va encetar l'any 2007 arribant als 4 milions de pàgines d'informació subministrada als internautes de tot el món. L'evolució de visites al web des de la seua posada en funcionament es considera altament positiva, tenint en compte que en durant l'any 2006 el web municipal ha servit 1.109.097 fulles, la mateixa quantitat que la suma dels 3 primers anys des de la posada en marxa.

Aquestes xifres, afavorides per l'increment del percentatge de ciutadans amb accés a Internet (un 48% dels ciutadans segons les últimes dades d'audiència a nivell estatal, que suposen prop de 18 milions de persones) i l'augment en la cobertura de serveis de banda ampla (ADSL, cable) reafirmen Internet com a mitjà d'informació cada vegada més important i, a nivell local, la consolidació de www.ajuntamentdebenicarlo.org com a web de referència pel que fa a informació general sobre la ciutat de Benicarló i les diverses activitats organitzades pels departaments municipals implicats en la difusió per Internet dels seus serveis. De fet, el popular buscador Google, principal referència per bona part dels usuaris d'internet, ofereix enllaços al web municipal com a primer resultat per a la consulta "Benicarló". El volum d'informació que conté el web suposa uns 700 mb de dades optimitzades per a una ràpida càrrega, amb més de 10.000 fulls de text i més de 2.700 imatges.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

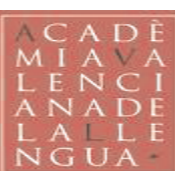
- Fotocopiadores
- Impresores

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escript. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.